

UNA ODISSEA

NEDERLANDS
BLAZERS
ENSEMBLE

1785

MARCO BEASLEY
COMPOSITE
GUIDO MORINI

INBEN

30 SEPT **AMSTERDAM PODIUM MOZAÏEK** VOORPREMIÈRE
 1 OKT **UTRECHT TIVOLIVREDENBURG** MET INLEIDING *
 2 OKT **TILBURG THEATERS TILBURG** MET INLEIDING *
 3 OKT **GRONINGEN DE OOSTERPOORT** MET INLEIDING *
 6 OKT **ARNHEM MUSIS** MET INLEIDING *
 7 OKT **HEERLEN PARKSTAD LIMBURG THEATERS** MET INLEIDING *
 9 OKT **ENSCHDEDE GROTE KERK**
 10 OKT **DEN HAAG DE NIEUWE KERK** MET INLEIDING *
 13 OKT **LEEWARDEN DE HARMONIE** MET INLEIDING *
 14 OKT **AMSTERDAM MUZIEKGEBOUW AAN 'T IJ** MET INLEIDING *
 15 OKT **AMSTERDAM MUZIEKGEBOUW AAN 'T IJ** MET INLEIDING *
 17 OKT **HAARLEM PHILHARMONIE** MET INLEIDING *
 18 OKT **BREDA CHASSÉ THEATER** MET INLEIDING *

* inleiding door Saskia Törnqvist

Het NBE nodigt u na de voorstelling natuurlijk weer van harte uit voor het afterconcert door het NBE en hun gasten. De CD 'Una Odissea' is na elk concert te verkrijgen bij de NBE merchandise stand, waar u deze kunt laten signeren door Marco Beasley en de blazers!

COMPOSITIE ————— Guido Morini
 ZANG, TEKST ————— Marco Beasley
 ZANG, PERCUSSIE ————— Alfio Antico

NEDERLANDS BLAZERS ENSEMBLE

FLUIT ————— Jeannette Landré
 HOBO ————— Bart Schneemann
 Justine Gerretsen / Ron Tijhuis
 KLARINET ————— Harmen de Boer
 Gerrit Boonstra / Jesse Faber (17/18 okt)
 FAGOT ————— Dorian Cooke
 Marieke Stordiau
 HOORN ————— Ron Schaaper
 Kirsten Jeurissen / Mirjam Steinmann
 TROMPET ————— Gertjan Loot
 BASTROMBONE ————— Brandt Attema
 Marijn Migchielsen (2/3 okt)
 CONTRABAS ————— Wilmar de Visser
 KLAVECIMBEL, PIANO ————— Guido Morini

DE CD'S UNA ODISSEA
EN UNA ILIADE ZIJN
NA AFLOOP VAN DE
VOORSTELLING TE KOOP
SAMEN VOOR €15

UNA ODISSEA

De mens hecht eerder geloof aan een duizendmaal herhaalde leugen
dan aan een waarheid die hij voor het eerst hoort.
(Homerus)

De hoofdrolspeler in ons verhaal is Niemand, een man die aan het eind van zijn leven gekomen is en, op het strand gezeten, zijn vroegere avonturen herbeleeft en overpeinst. Dat wat hem vroeger belangrijk leek, is dat nu niet meer, terwijl kleine gebeurtenissen en subtiele emoties een gewicht krijgen dat nog maar kort geleden ondenkbaar was. Het gedicht van Kavafis heeft ons geïnspireerd tot het schrijven van onze tekst: de reis, gezien als een proces van bewustwording, is het thema van het project *Una Odissea*, en de omzwervingen van Odysseus zijn een metafoor van de zoektocht naar onszelf. De reis naar Ithaca symboliseert voor de mens, die beroofd wordt en steeds weer de weg kwijtraakt, de onontkoombare band met de eigen innerlijke waarheid, de eigen essentie. De 'slimme' Odysseus spreekt tot de verbeelding van ons, moderne mensen, met onze behoefte aan zekerheden, omdat hij ons uitnodigt deel te nemen aan een reis waarvan het doel alleen maar bereikt kan worden als we afzien van dat wat ons het dierbaarst is: de zekerheid van een veilige route, de troost van vrienden en metgezellen, en last but not least onze eigen naam.

'Wie ben jij?' vraagt de Cycloop.

'Niemand', antwoordt Odysseus.

Het bezingen van een heel oude, geurige plant die nooit ontbreekt op de tafels in alle landen rond de Middellandse Zee en het gebruik van onze dialecten en een eigen taal, de taal van de rondreizende troubadours, zijn ons eerbewijs aan deze kleine grote zee die ons gastvrijheid biedt. Een oneindig grote zee die eilanden en liefdesgeschiedenissen omarmt, die oorlogen en hartstochten bespoelt, die de reis mogelijk maakt maar de landing verhindert, die glimpen van iets laat zien dat ze niet onthult. Een zee, vloeibaar en veranderlijk draagvlak van een zwervend schip dat alleen maar in schijn verdwaald is. In *Una Odissea* verandert de tovenares Circe haar gevangenen in vissen en doet het gezang van de Sirenen denken aan de sirenes van moderne schepen... We hebben het oude epos naar onze hand gezet, maar we zijn zeker van het universele belang van de zoektocht naar het geheime erfgoed dat wij allen in ons meedragen. De tegenslagen in het leven, de moeilijkheden waarop Niemand stuit tijdens zijn omzwervingen, zijn de tegenslagen en de moeilijkheden die wijzelf, dag na dag, jaar na jaar, op ons pad vinden. Hopend dat wij ons eigen Ithaca zullen vinden.

© Guido Morini & Marco Beasley

Quando ti metterai in viaggio per Itaca
devi augurarti che la strada sia lunga,
fertile in avventure e in esperienze.
I Lestrigoni e i Ciclopi
o la furia di Nettuno non temere,
non sarà questo il genere di incontri
se il pensiero resta alto e un sentimento
fermo guida il tuo spirito e il tuo corpo.
In Ciclopi e Lestrigoni, no certo,
né nell'irato Nettuno incapperai
se non li porti dentro
se l'anima non te li mette contro.
Devi augurarti che la strada sia lunga.
Che i mattini d'estate siano tanti
quando nei porti - finalmente e con che gioia -
toccherai terra tu per la prima volta:
negli empori fenici indugia e acquista
madreperle coralli ebano e ambre
tutta merce fina, anche profumi
penetranti d'ogni sorta; più profumi inebrianti
che puoi,
va' in molte città egizie
impara una quantità di cose dai dotti.
Sempre devi avere in mente Itaca -
raggiungerla sia il pensiero costante.
Soprattutto, non affrettare il viaggio;
fa' che duri a lungo, per anni, e che da vecchio
metta piede sull'isola, tu, ricco
dei tesori accumulati per strada
senza aspettarti ricchezze da Itaca.
Itaca ti ha dato il bel viaggio,
senza di lei mai ti saresti messo
sulla strada: che cos'altro ti aspetti?
E se la trovi povera, non per questo Itaca ti
avrà deluso.
Fatto ormai saggio, con tutta questa tua
esperienza addosso
già tu avrai capito ciò che Itaca vuole significare.

Als je op je tocht naar Ithaca vertrekt,
smeeik dat je weg heel lang mag zijn,
vol avonturen, vol ervaring.
De Laestrygonen en de Cyclopen,
en de toornige Poseidon moet je niet vrezen;
zulke wezens zul je nooit vinden op je weg,
als je denken hoog blijft, als een uitgelezen
bewogenheid je lichaam en je geest bezielt.
De Laestrygonen en de Cyclopen,
de woeste Poseidon zul je niet ontmoeten,
als je ze niet met je meedraagt in je ziel,
als je ziel ze niet voor je ogen plaatst.

Smeeik dat je weg heel lang mag zijn.
Dat er vele zomerse morgens zullen zijn
waarop je, met wat een voldoening,
wat een vreugde
zult binnengaan in voor het eerst aanschouwde havens;
en dat je moogt vertoeven in Phoenicische stapelplaatsen,
en daar goede waren kopen kunt,
parelmoer en koralen, amber en eboniet,
en zinnestrelende parfums van elke soort,
zo overvloedig als je kunt zinnestrelende parfums;
en dat je naar veel steden in Egypte gaan moogt
om te leren van de wijzen.

Houd altijd Ithaca in je gedachten.
Daar aan te komen dat is je bestemming.
Maar overhaast de reis volstrekt niet.
Beter dat die vele jaren duren zal,
en dat je, oud al, landen zult op het eiland,
rijk met alles wat je onderweg hebt gewonnen,
Niet verwachtend dat Ithaca je rijkdom geven zal.
Ithaca gaf je de mooie reis.
Zonder dat eiland was je niet op weg gegaan.
Verder heeft het je niets meer te geven.

En als je het armelijk vindt, Ithaca misleidde je niet.
Zo wijs als je bent geworden, met zoveel ervaring,
zul je al begrepen hebben wat Ithaca's betekenen.

Konstantin Kaváfis

vertaling Itaca uit:
K.P. Kaváfis, *Verzamelde gedichten*. Vertaald en ingeleid door G.H. Blanken,
Amsterdam, Athenaeum - Polak & Van Gennep 1977, p. 74-75.

PROLOGO - IL MARE

NARRATORE:

Notte.

*Un uomo, forse un vecchio, ma un uomo dai gesti
lenti, posati.*

*In riva al mare ne ascolta la risacca, raccoglie qual-
che conchiglia, se la porta alle orecchie quasi a ri-
cercare lo stesso suono che è già attorno a sé. O
forse, ascolta la voce di un ricordo o il racconto del
mare. Si siede immobile, lo sguardo alle stelle. Vede
Merope, riconosce Orione. Sa che forse è l'ultima
volta che il suo occhio si posa su quelle immagini.
Una lacrima si affaccia timida ed in quella lacrima
c'è tutto il suo tempo...*

INVOCAZIONE:

Fior di basilico
E' pieno di tempesta il mar che valico,
E la vita e la morte è sempre in bilico.
Fior di fiorillo
E' grande il mare e piccolo il vascello
Della vita conosco e questo e quello.

PROLOGO - DE ZEE

VERTELLER:

Nacht.

Een man, al oud misschien, maar traag en bedacht-
zaam van gebaren.

Aan zee luistert hij naar het geluid van de branding,
raapt een paar schelpen op, houdt ze tegen zijn oor
als was hij op zoek naar hetzelfde geluid dat hem
reeds omringt. Of misschien luistert hij naar de stem
van een herinnering of naar het verhaal van de zee.
Hij gaat roerloos zitten, zijn blik op de sterren ge-
richt. Hij ziet Merope en herkent Orion. Hij weet dat
zijn oog misschien voor het laatst op deze beelden
rust. Een ingetogen traan komt op en in die traan ligt
heel zijn tijd besloten...

INVOCATIE:

Bloem van basilicum,
de zee die ik bevaar wordt opgejaagd door storm,
het leven en de dood houden elkaar in evenwicht.
O bloem der bloemen!
De zee is groot en nietig is de boot,
en van het leven ken ik dit en dat.

SINFONIA

RECITATIVO:

Sedeva il vecchio ad ascoltare il mare,
Sulla dorata arena s'addormentava il Sole;
Sedeva e ripensava al suo destino,
Una vita, un anno, un giorno, solo un mattino...

ARIA:

Vento mancino,
Ladro d'amore,
Porta lontano
Questo mio cuore:
Gonfio di vita
E di memoria
Tra le mie dita
Scorre la gloria
Sempre più ardita
Densa di rabbia,
Storia infinita
Storia di sabbia.
Storia infinita
Di rabbia...

Nero il vascello senza equipaggio errava,
Nessuno era al timone, Nessuno comandava...

CANTO A RISPOSTA:

Non t'imbarcar co' l'è cattivo tempo:
Tempesta nel tuo cor, oscuro nembo.
Cattivo tempo o cattiva marina,
Non t'imbarcar che l'è la tua rovina.
Il vento e l'acqua a navicar ci vuole,
Penelope la bella, a far l'amore.

CONCERTATO:

Ho sentito dal cielo un tuon venire,
Batté in del mare e risponde in dell'onde.
E chiamo lo mio amor, non suol s'entire,
Quanto più chiamo, meno mi risponde.
Rispondi, caro amor, rispondi ora,
Degli altri amanti non aver paura!
Rispondi, caro amor, rispondi adesso,
Degli altri amanti non aver sospetto!

SYMFONIE

RECITATIVO:

De oude man zat naar de zee te luisteren
en op de gouden stranden viel de zon in slaap.
De oude zat terneer en dacht over zijn lot,
een levenlang, een jaar, een dag, een ochtend maar...

ARIA:

Onbetrouwbare wind,
jij rover van liefde,
neem mijn hart
ver weg met je mee,
hart vol van leven
en van verleden.
Tussen mijn vingers
verglijd de glorie,
steeds overmoediger
en zwaar van woede.
Verhaal zonder einde,
verhaal van zand.
Verhaal zonder einde,
verhaal van de woede...

Zwart was het zwerfende schip zonder zeelui.
Niemand stond aan het roer, Niemand was kapitein...

ANTWOORDZANG:

Ga er maar niet aan boord: het weer is slecht.
Een storm woedt in je hart, de lucht is grijs.
Ongunstig weer of woelige golven,
ga niet aan boord want je gaat ten onder.
Ik kan niet zeilen zonder wind en water,
mijn bed is leeg zonder Penelope.

CONCERTATO:

Ik heb een donderslag gehoord vanuit de hemel,
hij viel in zee, weerkaatste in de golven.
Ik roep mijn liefste. Zij wil mij niet horen.
Ze antwoordt niet, hoe vaak ik haar ook roep.
Antwoord, mijn allerliefste, antwoord mij!
Wees niet bevreesd voor andere geliefden.
Antwoord, mijn allerliefste, antwoord mij!
Denk niet dat ik een ander min dan jou.

SCENA I - CALYPSO

NARRATORE:

Bella era, Calypso, e saggia e forte,
di altera dignità, non conosceva morte.
Dea sembrava ed ombra non aveva:
di notte confortava il cuore dell'eroe
di giorno gli cantava i versi dell'amore;
Un canto così tenue che l'uomo non capiva,
perché il proprio pianto fermare non potea
colui che, amato amante, amar più non volea.

RECITATIVO:

Chiedimi tutto
Viandante solitario
E ti risponderò
Ma non so molto:
Mi piace la vita,
Non temo la morte...
Così taceremo
Ed il silenzio avvolgerà le nostre ombre.

ARIA:

Dicitencello a 'sta cumpagna vosta
Ch'aggio perduto 'o suonno e 'a fantasia
Ch'a penzo sempe,
Ch'è tutt a vita mia
l' nce 'o vvulesse dicere,
Ma nun ce 'o ssaccio dí...
A voglio bene
A voglio bene assaje
Dicitencello vuje
Ca nun mm a scordo maje.
E' na passione,
Cchiù forte 'e na catena,
Ca mme turmenta ll'anema
E nun mme fa campà

Dicitencello ch'è na rosa 'e maggio,
Ch'è assaje cchiù bella 'e na jurnata 'e sole
Da 'a vocca soja,
Cchiù fresca d' 'e vviole,
l' già vulesse sèntere
Ch'è 'nnammurata 'e me...

SCENE I - CALYPSO

VERTELLER:

Mooi was zij, Calypso, en wijs en sterk,
van trotse waardigheid, de dood was haar vreemd.
Een godin leek ze en ze had geen schaduw:
's nachts troostte ze het hart van de held
overdag zong ze hem liefdesverzen.
Een gezang zo zacht dat de man niet begreep
waarom hij zijn gehuil niet kon bedwingen,
hij, geliefde minnaar, die niet meer wilde beminnen.

RECITATIVO:

Vraag me alles,
eenzame reiziger,
en je krijgt antwoord van me.
Maar ik weet niet veel.
Ik houd van het leven
en ben niet bang voor de dood.
Dus zullen we zwijgen.
De stilte zal onze schaduwen omhullen.

ARIA:

Zeg jij het maar tegen je vriendin
dat ik mijn rust en mijn verstand kwijt ben,
dat ik steeds aan haar denk, dat zij mijn leven is.
Ik wil het haar wel zeggen, maar ik kan het niet.

Refrein:

Ik houd heel veel van haar.
Zeg haar maar dat ik altijd aan haar denk.
Mijn hartstocht, sterker dan een keten,
pijnigt mijn ziel en wordt nog eens mijn dood!

Zeg haar maar dat ze een roos in mei is,
dat ze veel mooier is dan een zonnige dag.
Uit haar mond die heerlijk naar viooltjes geurt
wil ik horen dat ze ook op mij verliefd is.

Refrein [...]

Een glanzende traan glijdt langs je wang.
Zeg mij eens, waar denk je aan?
Je kijkt alleen maar met die zachte ogen...

*A voglio bene
A voglio bene assaje
Dicitencello vuje
Ca nun mm a scordo maje.
E' na passione,
Cchiù forte 'e na catena,
Ca mme turmenta ll'anema
E nun mme fa campá*

Na lácrema lucente v'è caduta
Dicíteme nu poco: a che penzate?
Cu st'uocchie doce,
Vuje sola mme guardate
Levámmoce 'sta maschera,
Dicimmo 'a veritá:
*Te voglio bene
Te voglio bene assaje
Si' tu chesta catena
Ca nun se spezza maje
Suonno gentile,
Suspiro mio carnale
Te cerco comm'a ll'aria:
Te voglio pe' campá*

Laat ons het masker afdoen en de waarheid zeggen:

*Ik houd heel veel van je.
Jij bent die keten die niet breken kan.
Tedere droom, mijn vleselijk verlangen,
ik heb je nodig als de lucht om te kunnen leven!*

SCENA II - I VENTI DI EOLO

NARRATORE:

Isola. Alti monti e senza nubi, un cielo strano solcato da uccelli dalle grandi ali spiegate che veleggiano in un gioco di venti. Re di quest'isola è Eolo, che vive colle sue mogli e coi suoi figli. Da sempre governa i venti, ed è padrone dei cirri e dei nemi più oscuri. Ma anche di una brezza leggera, che spande sulle pendici del monte che protegge la sua dimora. E' grasso Eolo, mangia molto e si annoia, senza mai qualcuno che gli faccia visita. Ma stavolta Nessuno è lì con lui ed ottiene il permesso di tornare sulla propria isola. Ed Eolo gli regala il vento migliore per il ritorno. Ma si fa beffe di lui, regalandogli anche un otre. E dentro quest'otre, tutti i venti nemici. "Se dirai ai tuoi compagni cosa quest'otre contiene, i venti si spargeranno nell'aria, scagliando la tua piccola nave sempre più lontano dalla sua méta..." gli disse Eolo. E Nessuno obbedì.

Così ripresero il mare, tutti guardando quell'otre misterioso. Giorni e giorni più tardi, essi intravidero le cime dei monti di Itaca: ebbri di felicità, pensando che quell'otre contenesse vino oppure oro, pensando che fossero doni per le famiglie ritrovate, con un coltello aprirono l'otre ed ecco che all'improvviso il mare si alzò, il ciel s'oscurò, il lampo arrivò, la nave affondò...

RECITATIVO:

Stanchi, laceri e feriti...

ARIA:

I venti soffiano,
I venti gridano,
I venti infuriano,
Eolo è Signore,
Eolo è il Re!
I venti volano
I venti urlano,
Non ci disturbano,
Eolo è Signore
Eolo è il Re.

SCENE II - DE WINDEN VAN AEOLUS

VERTELLER:

Eiland. Hoge bergen, een wolkeloze vreemde hemel doorkliefd door vogels, de grote vleugels gespreid, zwevend in het spel van de wind.

Koning van dit eiland is Aeolus, die met zijn vrouwen en kinderen samenwoont. Van oudsher heerst hij over de winden en is hij meester over de vederwolken en de donkerste nimbusen. Maar ook over een lichte bries, die over de hellingen trekt van de berg die zijn huis beschermt. Aeolus is dik, hij eet veel en verveelt zich, nooit komt ook maar iemand op bezoek. Maar deze keer is Niemand daar bij hem en krijgt toestemming om naar zijn eigen eiland terug te keren. En Aeolus schenkt hem de beste wind voor de terugreis. Maar hij levert hem een streek door ook een leren drinkbuidel mee te geven, met daarin alle vijandelijke winden. "Als je aan je kompanen vertelt wat in deze buidel zit, zullen de winden opsteken en je kleine boot steeds verder van zijn doel wegslingeren...", sprak Aeolus tot hem.

En Niemand gehoorzaamde.

Zo hervatten zij hun tocht op zee, en iedereen keek naar de mysterieuze leren drinkzak. Dagen en dagen later ontwaardden zij de toppen van de bergen van Ithaca: dronken van geluk, in de waan dat de buidel wijn of goud bevatte, dat het geschenken waren voor hun herenigde families, openden ze met een mes de leren zak en toen werd de zee plotseling woest, de hemel verduisterde, de bliksem sloeg in, en het schip zonk...

RECITATIVO:

Moe, verscheurd, gewond.

ARIA:

De winden waaien.
De winden brullen.
De winden razen.
Aeolus is hun heerser,
Aeolus is hun vorst.
De winden woelen.

La nostra prora
Senza paura
Il nero mare
Solca sicura
Un buon approdo
Troverà.
Fende leggera,
La nera nave,
L'onde agitate
Dal Re dei venti,
Un buon approdo
Troverà.
V'è pace fra le onde
Quando i venti tacciono.
Eolo dorme già.

RECITATIVO:
Stanchi, laceri e feriti...

De winden huilen.
Ze storen ons niet.
Aeolus is hun heerser,
Aeolus is hun vorst.
Onze voorplecht
doorklieft gestaag
en zonder angst
de zwarte zee.
Een goede haven
zal zij vinden.
Heel licht doorklieft
het zwarte schip
de golven, opgestuwd
door de vorst der winden.
Een goede haven
zal het vinden.
De golven rusten
als de winden zwijgen.
Aeolus slaapt al.

RECITATIVO:
Moe, verscheurd, gewond.

SINFONIA II

NARRATORE:
Nessuno è come i gabbiani
Libero di volare,
Libero di credere.
Nessuno è come loro.

RECITATIVO
Vedo una barca venì da levante,
Carica di sospiri e di lamenti,
Ne scende un uomo
Nessuno viene avanti.

ARIA:
La tenue foglia
E' figlia dell'albero
Ma insieme al Sole
Lo nutrirà,
Fino a che stanco
E irrigidito
Il tuo picciuolo
Si spezzerà.
Non troverai
Del mare i confini,
E la tua nave
Non servirà:
Ti perderai
Dentro al tuo cuore
E la tua mente
Non capirà.

SYMFONIE II

VERTELLER:
Niemand is zoals de meeuwen
Vrij om te vliegen
Vrij om te geloven.
Niemand is zoals zij.

RECITATIVO:
Ik zie een schip uit het oosten komen,
vol zuchten en weeklachten.
Het is midden op zee
en kan niet meer voort.

ARIA:
Het tere blad
is een kind van de boom,
maar voedt hem
samen met de zon.
Totdat
moe en verstijfd
je steeltje
zal breken.
Nooit vind je
de grenzen van de zee.
Je schip zal
nergens toe dienen.
Je zult verdwalen
in je hart,
en je verstand
zal het niet begrijpen.

SCENA III - NELL'ANTRO DI CIRCE

CIRCE:

Orgùn asder, ferghit oscun artante,
Aycorùm verghènor in animal mutante,
Lipsi, Caneto, Oiflà, Arabrab, Odiug, Etsero,
Tutti ataga còmar in fuochirendo nero,
Ocràm yelsaeb otsuaf edduna oytroibe pèstia,
Ajé canemor alle ut licorar di bestia,
Che ingùrat resàltat, elam riffoss ilogna,
Atagridar stroingoy de mille mal bisogna.

Gorgorom aizirtàp lupèna, aputridium de jena,
Nabiggòr terribile pena, atritreja, a ritè.
'Ntunino e Naccalone
S'ha fatto lu dagone,
S'ha fatto lu daghino
'Ntöttino e Giaccummino.
Nun saccio sì vurisseve
Nu lietto re viole,
Ma mo' nn'è tiempo ancora,
Cuntientate de me.
La lana ca te faje
La freva fa venire,
Nu matarazzo 'e stoppa
Cchiù frisco te fa sta'.
Gorgorom aizirtàp lupèna, aputridium de jena,
Nabiggòr terribile pena, atritreja, a ritè.

TARANTELLA:

Pisce Palumme e Piscatrice,
Scuorfene, Cernie e Alice,
Mucchie 'e Ricciole, Musdee e Mazzune,
Stelle, e aluzze 'e Storiune,
Merluzze, Ruongole e Murene,
Capoduoglie, Orche e Vallene,
Capitune, Auglie e Arenghe,
Ciefere, Cuoccene, Tracene e Tenge.
Treglie, Tremmole, Trotte e Tunne,
Fiche e Cepolle laune e retunne,
Purpe, Secce e Calamare,
Pisce spate e Stelle de Mare,
Pisce Palumme e Pisce Martielle,

SCENE III - IN DE GROT VAN CIRCE

CIRCE :

Orgùn asder, ferghit oscun artante,
Aycorùm verghènor in animal mutante,
Lipsi, Caneto, Oiflà, Arabrab, Odiug, Etsero,
Tutti ataga còmar in fuochirendo nero,
Ocràm yelsaeb otsuaf edduna oytroibe pèstia,
Ajé canemor alle ut licorar di bestia,
Che ingùrat resàltat, elam riffoss ilogna,
Atagridar stroingoy de mille mal bisogna.

Gorgorom aizirtàp lupèna, aputridium de jena,
Nabiggòr terribile pena, atritreja, a ritè.
'Ntunino e Naccalone
S'ha fatto lu dagone,
S'ha fatto lu daghino
'Ntöttino e Giaccummino.
Nun saccio sì vurisseve
Nu lietto re viole,
Ma mo' nn'è tiempo ancora,
Cuntientate de me.
La lana ca te faje
La freva fa venire,
Nu matarazzo 'e stoppa
Cchiù frisco te fa sta'.
Gorgorom aizirtàp lupèna, aputridium de jena,
Nabiggòr terribile pena, atritreja, a ritè.

TARANTELLA I:

Toonhaaien en zeeduivels,
schorpioenvissen, zaagbaarzen en ansjovissen,
pijlstaartroggen, barnsteelmakrelen, meunen en
grondels, gaffelmakreel, snoeken en steuren,
kabeljauwen, kongeralen en murenen,
potvissen, orka's en walvissen,
grote palingen, gepen en haringen,
harders, goudmakrelen, pietermannen en zeelten!

Zeebarbelen, sidderroggen, forellen en tonijnen
heken, rode lintvissen, koornaarvissen en picarellen,
octopussen, inktvissen en pijlinktvissen, zwaardvis-
sen en zeesterren, toonhaaien en hamerhaaien,

Voccadoro e Cecenielle,
Capechiuovo e Guarracine,
Cannolicchie, Ostreche e Ancine!

Vongole, Cocciole e Patelle
Pisce Cane e Grancetielle,
Marvizzze, Marmure e Vavose,
Vope prene, vedove e spose,
Spinole, Spuonole, Sierpe e Sarpe,
Scauze, 'nzuoccole e cu li scarpe,
Scunciglie, Gammere e Rragoste,
Vennero 'nfino cu' li pposte.
Che vediste de Sarde e d'Alose!
De Palaje e Raje petrose!
Sarache, Dientece ed Achiate!
Scurme 'e Tunne e Alletterate!
Capitune, Saure e Anguille,
Pisce gruosse e ppiccerille,
D'ogni ceto e nazione,
Tantille, tante, cchiù tante e tantone!

Trallèra, trallèra
Tirirà, Ilirà, Ilallèra
Trallèra, trallèra,
Ariello e Ilariulà.
Sta vicchiarella ojene'
Vire comm'è ridotta
E sott'a st'aria strutta
Nun po' cchiù cumpare'.
Compagni fati presto,
E raccogli la mappata,
Che la barca è preparata
E bisogna di partì.
Tu vide comme sfilà
Stu vuzzo 'ncopp' all'acqua,
'A strega aimme futtuto,
Nun nce turnammo cchiù!
Trallèra, trallèra
Tirirà, Ilirà, Ilallèra
Trallèra, trallèra,
Ariello e Ilariulà.

ombervissen en baby ansjovissen,
kleine inkt- en monniksvijsjes,
messcheden, oesters en zee-egels!

Venusschelpen, schelpen en zeeslakken,
haaien en kleine krabben,
lipvissen, zandsteenbaarzen en zeevlinders,
zwangere bokvissen, weduwes en bruiden,
zeewolven, doornhaaien, addervissen en goudge-
streepte zeebrasems,
ongeschoeid, met klompen of met schoenen aan,
stekelhorens, kreeften en langoesten
kwamen zelfs in postiljon!

Als je eens zag hoeveel bonito's en elften!
hoeveel platvissen en pijlstaartroggen!
diplodussen, tand- en zadelzeebrasems!
Makrelen en tonijnen groot en klein!
Vrouwtjespalingen, horsmakrelen en mannetjespalin-
gen grote vissen en kleine vissen,
van elke klasse en van elke natie,
oneindig waren ze en van alle maten en soorten!

TARANTELLA II:

Trallèra, trallèra
Tirirà, Ilirà, Ilallèra
Trallèra, trallèra,
Ariello e Ilariulà.
Dat oude mens, hé jij!
Kijk eens hoe ze is verschrompeld,
En hoe verteerd ze er uitziet,
Die zal het niet meer redden.
Kameraden, schiet op,
Raap jullie vodden bijeen,
Want het schip is gereed
En we moeten vertrekken.
Je ziet hoe ons vissersbootje
Over het water glijdt,
We hebben die heks beetgenomen,
En gaan niet meer terug!
Trallèra, trallèra
Tirirà, Ilirà, Ilallèra
Trallèra, trallèra,
Ariello e Ilariulà.

SCENA IV - L'INCANTO DELLE SIRENE

ULISSE:

Stanotti m'ansunnaiu ch'era cu nuddu
e nuddu s'ansunnau ch'era cu mia
Mi vaiu pi vutammì e vittì a nuddu
e nuddu si vutaju e vittì a mia
lu parrai d'ammuri cu nuddu
e nuddu parrau d'amuri ccu mia
Fici l'amuri cu nuddu
e nuddu fici l'amuri cu mia
E ora comu fazzu senza nuddu
E nuddu come fa senza di mia

RECITATIVO:

Chiara argentea risplende la luna
Non s'ode più il vento né voce alcuna

ARIOSO:

Discesa è la notte col suo oscuro manto
E lontano nel mar s'ode un unico canto
E nella notte una placida brezza
Con profumo confuso a misteriosa bellezza
Com'un filo d'oro il fiume scorre lento
E sul verde prato giace disteso il vento.

RECITATIVO:

La luna incantata si ferma a guardare
Gli occhi da fata, lo sguardo sul mare.

SCENE IV - DE BETOVER- RING VAN DE SIRENEN

ODYSSEUS:

Vannacht droomde ik dat niemand naast me lag
en niemand droomde dat hij naast me lag.
Ik draaide me om en zag niemand,
en niemand draaide zich om en zag mij.
Ik praatte over liefde met niemand,
en niemand praatte over liefde met mij.
Ik bedreef de liefde met niemand,
en niemand bedreef de liefde met mij.
Hoe moet ik nu verder zonder niemand,
en hoe moet niemand verder zonder mij?
Ik bedreef de liefde met niemand,
en niemand bedreef de liefde met mij.

RECITATIVO:

De maan schijnt met een helder, zilver licht.
Geen wind, geen mensenstem wordt meer gehoord.

ARIOSO:

De nacht hult alles in haar zwarte cape
en ver op zee hoort men een enkel lied.
Een kalme bries suist door de stille nacht,
haar schoonheid geheimzinnig als haar geur.
De stroom gaat langzaam als een gouden draad
en op de groene weide rust de wind.

RECITATIVO:

De maan kijkt als betoverd op ons neer,
haar feeënogen op de zee gericht.

SCENA V - LA GUERRA

NARRATORE:

Arriva strisciando si avvicina famelica
Non so perché la paura mi fa rabbrivire
La libertà agonizza sulla soglia
Chiudo sempre i sentimenti nel ghiaccio
Vieni eroe, vieni a cantare il dolore.

GUERRA:

Guerra è 'l suo stato, ira, e furia d'ogni amante
Nessuno su quest'isola è imperator regnante.
*Ventu, chi sa di unni t'arricampi,
Dimmi unni tu i' ti riposi
Forse nni la terra o forse nni li munti
E cu l'unna di lu mari spettaculu dati.*

Sulla dorata arena lo posero i Feaci,
In Itaca la bella, or terra di nemici.
*Lu focu di la paglia mi è fedele
Dissi lu cunigliu a la campagna
L'omu chi ci abbanduna nun è filici
U sceccu chiangi*
Telemaco tu figlio e di Nessuno amico
Fa' che trapassi i cori l'arco antico:
Che in questo dì di foco di mille corpi il sangue
Si versi in cielo e in terra un mar che più non langue.

ARIA:

Mi s'è adirato lu mare marino,
E s'è adirato le stelle col sole,
Mi s'è adirato chi ben mi voliva,
Le male lingue ne son la cagione...
Possan bruscjar le lingue maledette,
Come fa 'l foco alle ginestre secche!
Ohimé che tempo, che tempo creature
Che temporale che abbiamo passato,
Mille burrasche di mare e paure,
E qualcheduno la vita ha perduto...
Possan bruciare le lingue bugiarde,
Non danno foco al mar perché non arde!
Mi s'è adirato sto mare marino,
Non vedo terra, né luna, né sole,
Poco ha valor di Nessuno il destino,
Nulla più dico, non ho più parole...

SCENE V - DE OORLOG

VERTELLER:

Ze komt en glijdt hongerig nabij.
Ik weet niet waarom angst mij rillen doet.
De vrijheid voert een doodsstrijd op de drempel.
Ik sluit altijd mijn gevoelens in het ijs.
Kom, held, kom en zing ons over het lijden.

OORLOG:

Zijn wraaklust en zijn liefde drijven hem ten oorlog,
want ooit was Niemand heersend koning op dit eiland.
Wind, wie weet vanwaar je bent gekomen.
*Zeg me waar je rust gaat vinden,
ergens op aarde of in het heelal.*
De Phaeaken zetten hem op 't gouden zand
van 't mooie Ithaca, waar nu de vijand heerst.
*Het strovuur blijft me trouw,
zei het konijn tot zijn metgezellin.*
De mens die ons verlaat is niet gelukkig.
Telemachus, zorg jij, als Niemands zoon en vriend,
dat hij met pijl en boog des vijands hart doorboort
en dat op deze dag het bloed uit duizend lijven
een woeste zee vormt in de hemel en op aarde.

ARIA:

De kalme zee is in woede ontstoken
en alle sterren zijn boos op de zon.
Wie mij beminde is woedend op mij:
de schuld ligt bij de kwade tongen...
Konden die kwade tongen maar verbranden
zoals de droge brem fikt in het bos!

O mensenkinders, wat was het een noodweer!
Onweer en storm op een woedende zee,
Duizenden vlagen en duizenden angsten.
Sommigen kwamen zelfs om in de storm...
Konden die valse tongen maar verbranden!
De zee is onaantastbaar voor het vuur.

De kalme zee is boos op mij geworden.
Ik zie geen aarde meer, geen maan, geen zon.
Het lot van Niemand heeft maar weinig waarde.

Possan bruciare le lingue serpentine,
Non danno foco al mar, ch  non ha fine!
Tutte le stelle del cielo ho pregato,
Il dio del mare e l'abisso profondo;
Raggio di luna ed il sole incantato,
Che mi facesse rest  a questo mondo...
Possan bruciare le lingue del mondo,
Non danno foco al mar, ch  non ha fondo!

Ik zeg niets meer, ik heb geen woorden meer...
Konden die slangentongen maar verbranden!
De zee brandt niet, want zij is eindeloos.

Ik bad tot alle sterren in de hemel,
de god der zee, die van de onderwereld,
de zonnegod en ook de maangodin
dat zij me op de wereld lieten blijven...
Konden die lastertongen maar verbranden!
De zee brandt niet, want zij is bodemloos.

Konden die kwade tongen maar verbranden!
Konden die valse tongen maar verbranden!
Konden die slangentongen maar verbranden!
Konden die lastertongen maar verbranden
zoals de droge brem fikt in het bos!
De zee is onaantastbaar voor het vuur.
De zee brandt niet, want zij is eindeloos.
De zee brandt niet, want zij is bodemloos.

SCENA VI - L'ISOLA DI PENELOPE

NARRATORE:

Fermati uomo, fermati. Perché il destino   uno:
Donar la morte al mondo non serve pi  a Nessuno.
Fermati o nobile Re, e non pi  pianto scorra.
Adesso torna in te, raccogli la tua vita
Da chi sempre ti dona la fedelt  infinita.

ARIA:

Sei tu il mio viaggio all'orizzonte
Il sole che abbraccia il mondo
Poich  ci sei ci sono anch'io.
Sei tu il vento fra i capelli,
Sei tu la brezza in riva al mare
Sei tu tempesta nel mio cuore.
Sei tu la goccia sulla pelle
Sei tu la pioggia mattutina,
Sei tu la fonte che disseta.
Sei tu la rosa profumata,
Radice, foglia, fiore, frutto
Poich  ci sei tu, ci sono anch'io.

RECITATIVO:

Sedeva il vecchio a riguardar l'empireo,
Coi suoi occhi di fuoco, con lo sguardo cinereo.
Guerriera la sua anima, il cuore senza tema,
Gloria dei viaggi avea, gloria d'Athena...

ARIA:

Vento maestro
Dono d'amore
Sarai tu il vespro
Di quest'ardore.
Porta la storia
Di tanti affanni
E la memoria
Per mille anni.
Tra le mie dita
Scorre la nebbia
Di tanta vita
Senza pi  rabbia
Nero il vascello,

SCENE VI - HET EILAND VAN PENELOPE

VERTELLER:

Stop, beste man, stop nu maar. Want er is slechts
  n lot:
dood zaaien in de wereld brengt niets meer op,
voor Niemand.
Sta stil, nobele Vorst, en zorg dat er geen tranen
meer vloeien.
Kom nu tot jezelf, neem je leven uit de handen
van wie je immer oneindige trouw schenkt.

ARIA:

Jij bent mijn reis naar de horizon,
de zon die de wereld omhelst.
Omdat jij er bent, ben ik er ook.
Jij bent de wind door mijn haar,
jij bent de bries op het strand,
jij bent de storm in mijn hart.
Jij bent de druppel op mijn huid,
jij bent de ochtendregen,
jij bent de bron die mij drenkt.
Jij bent de geurige roos,
wortel, blad, bloem, vrucht.
Omdat jij er bent, ben ik er ook.

RECITATIVO:

De oude man keek naar de hoogste hemel
met zijn vurige ogen, zijn asgrijze blik.
Zijn ziel was krijgshaftig, zijn hart zonder vrees,
vol van zijn reizen en de glorie van Athene...

ARIA:

Noordwestenwind,
geschenk van de liefde,
jij bent de avondster
van deze gloed.
Voer het verhaal mee
van zoveel angsten
en de herinnering,
duizend jaar lang.
Tussen mijn vingers
glijden de nevels

Nero moriva,
Nero relitto
Senza sorte...
Nessuno s'è fermato.
Nessuno avrà la morte.

van zo'n lang leven
zonder nog wrok.
Zwart is het schip,
zwart is de dood,
zwart is het wrak
zonder bestemming...
Niemand is thuisgekomen,
Niemand zal sterven...

EPILOGO - L'ULTIMO PENSIERO

NARRATORE:

Nessuno s'è fermato...
Nessuno avrà la morte...
Ecco, il mare è di nuovo calmo. Non più rosso del sole
e del sangue dei nemici, torna a lambire i piedi del-
l'uomo disteso. L'uomo, forse un vecchio, ha gli occhi
fissi nel cielo. Non vede più Merope, anche Orione è
già oltre l'orizzonte. Non più il sole si affaccerà ai suoi
giorni finiti.
Ruota gigante, meccanismo perfetto che non badi a
ciò che avviene su questo granello di sabbia perso nel
cosmo, lascia che nell'ampolla del tempo scorra il sale
di questo ricordo.
Lascia, o superno e cieco immenso, che si continui a
raccontar le storie: al soffio inudibile del tuo sacro
motore, alla danza delle tue sfere silenziose, nella
memoria di chi viene e sarà.

ULISSE:

L'autrieri osservava taliannu nu passaredduzzu,
Supra di li rami tra 'livia e minniliti,
Trippava, cantava, mmenz'i fogghi caminava,
Cu lu so' ntunato fischio 'na meludia quant'era duci;
Respirava felici la terra, lu ventu e l'occhi mei,
Quasi quasi di chistu mi sentia ju gelusu.
Ma quant'e bello, quant'è duci st'ammuri!
Poi scinniu 'nterra, s'abbicina nta 'na fussetta
Piegannusi stannu attentu a tuttu chiddu chi facia
Satanno ch'abbanna e d'abbanna, come pi iddu fussi
un puzzu,
Nu puzzu chini d'acqua: era un bucu di una pietra...
Ma quant'e bello, quant'è duci st'ammuri!
Un filu d'erba tineva, appizzatu nna lu beccu,
lutannusi cu lu piduzzu, muvennu a testa s'u livò,
Subito pigghia 'u volu, nna lu celu gudeva,
Lu farisi accarizzari di la matri so' Natura,
Godi amuri miu, ni la luci di lu Suli,
Ma quant'è bellu, quant'è duci st'ammuri!

EPILOOG - DE LAATSTE GEDACHTE

VERTELLER:

Niemand is thuisgekomen...
Niemand zal sterven...
Kijk, de zee is opnieuw kalm. Niet langer rood gekleurd
door de zon en het vijandenbloed streelt ze opnieuw de
voeten van de rustende man. De man, oud misschien,
houdt zijn ogen naar de hemel gericht. Hij ziet Merope
niet meer, en ook Orion is al achter de horizon verdwe-
nen. De zon zal zijn vergane dagen niet meer verlichten.
Reuzenrad, feilloos mechanisme dat niet geeft om
wat er gebeurt op deze zandkorrel, verloren in de
kosmos, laat het zout van deze herinnering door de
universele zandloper lopen.
O verheven en blind heelal, maak dat er altijd verha-
len zullen worden verteld: bij de onhoorbare zucht
van je heilige motor, bij de dans van je stille sferen,
in de herinnering van wie is en wie zal zijn.

ODYSSEUS:

Laatst heb ik lange tijd gekeken naar een vogel
op de takken van de olijven en de amandelbomen.
Hij trippelde en kwetterde en sprong van tak naar tak
en zijn gefluit klonk als een lieflijk lied.
De aarde en de wind genoten en mijn ogen ook.
Ik was bijna afgunstig op zijn manier van leven.
Wat mooi, wat heerlijk is de liefde voor het leven!
Hij daalde naar de grond, liep naar een plasje water
en boog zich ernaartoe, aandachtig bij alles wat hij deed.
Hij hopte drinkend heen en weer. Voor hem was dat
een waterput,
een diepe put vol water, die holte in een grote platte steen.
Wat mooi, wat heerlijk is de liefde voor het leven!
De vogel had een grasspriet in zijn snavel
en haalde die er met zijn pootje uit.
Toen vloog hij weg, en in de lucht genoot hij
van de liefkozingen van zijn Moeder Natuur...
Geniet, mijn liefste, van het warme zonlicht.
Wat mooi, wat heerlijk is de liefde voor het leven!

- FINE -

- EINDE -

NEDERLANDS BLAZERS ENSEMBLE

Het Nederlands Blazers Ensemble (NBE) is een groep van ruim twintig topmusici die zo'n tachtig keer per jaar samenkomen om in binnen- en buitenland bijzondere programma's te spelen. Gezamenlijke bezieling en honger naar avontuur drijft het NBE tot het maken van theatrale muziekprogramma's die zelden onder één muzikale noemer te vangen zijn; het NBE speelt muziek van alle soorten en maten die de zinnen en verbeelding prikkelt.

Naast de concertseries door heel Nederland verzorgt het NBE ieder jaar het spraakmakende Nieuwjaarsconcert dat door de VARA op tv wordt uitgezonden.

Het ensemble wordt regelmatig uitgenodigd voor bijzondere gelegenheden. Zo trad het NBE op tijdens staatsbezoeken in India, Thailand en Turkije, en was het te gast in de fameuze PROMS serie in de Royal Albert Hall in Londen. Daarnaast mocht o.a. het NBE tijdens de inhuldiging van Zijne Majesteit Koning Willem-Alexander de muzikale invulling geven in de Nieuwe Kerk. Tevens is het programma van de dankbetuiging aan Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Beatrix op 1 februari 2014 samengesteld door Bart Schneemann, hoboïst en artistiek leider van het NBE.

Het NBE kenmerkt zich niet alleen door haar eigen signatuur, hoge kwaliteit en diverse repertoire, maar toont met regelmaat haar maatschappelijke betrokkenheid middels bijzondere projecten, zowel in Nederland als internationaal. Het NBE hecht groot belang aan het maken van muziek met en voor minder kansrijken en op plaatsen waar levende muziek niet vaak klinkt.

Artistiek leider Bart Schneemann over het NBE:

"Wij houden ervan muziek te spelen uit alle windstreken en van alle tijden, en alle muziekstijlen met elkaar te verbinden. In elke voorstelling proberen wij de kracht van al die prachtige noten te gebruiken om u een verhaal te vertellen. Een verhaal dat u zal ontroeren, verbazen en op andere gedachten zal brengen."

GUIDO MORINI

De organist, klavecijnist en componist Guido Morini werd geboren in Milaan in 1959. Hij begon zijn concertcarrière al op zeer jonge leeftijd en legde zich in het bijzonder toe op de barokmuziek. Morini is een orgel- en klavecimbelvirtuoos, improvisatiespecialist, en werkte samen met de beste Europese musici. Voor de belangrijkste cd-labels maakte hij meer dan tachtig opnames waarvan vele bekroond werden door de internationale muziekkritiek (Diapason d'Or, 10Repertoire, 5Goldberg, Choc de la Musique).

In 1984 richtte hij met tenor Marco Beasley en luitist Stefano Rocco Accordone op, het ensemble waarmee hij nieuwe interpretaties van de Italiaanse muziek uit de zeventiende en achttiende eeuw uitprobeert. Accordone staat regelmatig op het programma van de grootste festivals en de belangrijkste concertzalen ter wereld.

Vanuit zijn veelzijdigheid streeft Guido Morini naar de uitbreiding van zijn vaardigheden, in navolging van de musici van vroeger die zich nooit tot één enkele rol beperkten: naast uitvoerend muzikant is hij ook componist. Op die manier combineert hij de culturele erfenis van de renaissance en de barok met het heden. "Una Odissea" (2002, NBElive), "Vivifice Spiritus Vitae Vis" (2005, CYPRES), "Una Iliade" (2009, NBElive), "PASSIO" (2012), "Solve et Coagula" (2014, Alpha) behoren tot zijn opmerkelijkste composities, die werden uitgevoerd in verschillende Europese landen en uitgezonden op de belangrijkste radiozenders.

www.nbe.nl

MARCO BEASLEY

Marco Beasley werd in 1957 geboren in Portici nabij Napels. Tijdens zijn muziekstudie aan de universiteit van Bologna begint een intensieve periode van concerten. Al snel is hij in de meest prestigieuze zalen te zien en te horen: van het Mozarteum te Salzburg tot het Concertgebouw van Amsterdam, van de Accademia di Santa Cecilia in Rome tot het Lincoln Center van New York.

Hij is tekstschrijver, zanger en acteur. Zijn persoonlijkheid omvat de zorgeloze ziel van Napels, de levensvreugde en het plezier om muziek te maken, het verlangen om in dialoog te staan met de wereld

van de poëzie en de literatuur. In zijn uitvoeringspraktijk komen zeer uiteenlopende kwaliteiten samen: de heldere en unieke zuiverheid van zijn timbre, zijn uiterst bijzondere techniek - die het resultaat is van een lange persoonlijke studie en historisch onderzoek -, de liefde voor zowel het verhevene woord als het dialect, zijn natuurlijke aanleg voor communicatie en expressie. Deze kwaliteiten komen tot uitdrukking in een verscheidenheid aan tonen en registers, in een meeslepende muzikale benadering waar vreugde en burleske ondeugendheid worden afgewisseld met een elegische en solitaire stijl, die intiem en aangrijpend is.

Of hij nu gregoriaanse gezangen brengt of polyfonie, zestiende-eeuwse frottole of mottetten, recitar cantando of bekende Napolitaanse liederen, en uiteindelijk de herbewerking van deze genres vanuit een moderne invalshoek, zijn buitengewone stem en expressiviteit, zijn persoonlijke gevoeligheid en bezieling maken elke interpretatie steeds weer origineel en geven hem de mogelijkheid een zeer uitgebreid gamma aan muzikale genres uit te voeren.

Zijn persoonlijk onderzoek naar de vocale uitvoering en de begrijpelijkheid van de gezongen tekst heeft hem een aanzienlijke waardering bij een groot publiek opgeleverd. In 2009 werd hij door de Nederlandse Vereniging van Schouwburgen en Concertgebouwdirecties genomineerd als beste performer van het jaar. Marco Beasley heeft een groot aantal cd's op zijn palmares. De meeste van zijn opnames werden uitgegeven met Accordone, de groep die hij in 1984 oprichtte samen met Guido Morini en Stefano Rocco. In 2014 verliet hij het ensemble om een nieuwe, nog persoonlijker en onafhankelijke weg in te slaan. In 2013 gaf hij de cd uit van zijn soloproject, *Il Racconto di Mezzanotte*, waarin zang meer dan ooit de klank krijgt van een vertelling. Het is een intiem en beschouwend verhaal, dat hij volledig a capella brengt.

ALFIO ANTICO

"Als de muziek uit de ingewanden van de aarde opstijgt, ordent ze de chaos en ruimt ze alle ongerechtigheden op. De Natuur spreekt en de dingen nemen hun plaats in de wereld in. Nog voor er taal is, brengt de hand die over het vel van de trommel danst de wonderbaarlijke geboorte van de klank tot stand, zoals de hand van de smid dat doet die op het ijzer beukt of de hand van de herder die de tijd van rusten of waken scandeert."

Alfio Antico heeft tot zijn achttiende als herder gewerkt in de bergen achter Syracuse en heeft in die tijd, die niet makkelijk was, de sprookjes, verhalen en legenden van de boeren en de herders leren begrijpen. Het gerinkel van de zeshonderd bellen van zijn kudde, zijn grootmoeder die met haar magische tamboerijn de monsters van de angst en de eenzaamheid op de vlucht joeg toen hij een kind was, de eerste muzikale ervaringen in de straten van de grote stad en zijn ontmoetingen met de beroemdste musici en theatermakers van de grote Italiaanse traditie hebben Alfio Antico tot kunstenaar doen rijpen.

Alfio heeft ruim zeventig trommels, die hij allemaal eigenhandig gemaakt heeft en prachtig versiert met de beeltenissen van landelijke goden, oude versierselen die een eeuwige wijsheid bevatten. Met zijn stiltes en zijn vibrerende klanken volgt hij zijn eigen ziel, terwijl hij het gelaat en de blikken van de oudste bewoners van zijn land zoekt. Met ritme en zang scandeert hij duizenden maatfiguren. 'Ik ben de trommel,' fluistert hij in volmaakte symbiose met zijn instrument, terwijl hij een mystieke eenheid creëert tussen de levende huid van zijn hand en het oude, dode vel dat, gespannen over een graanzeef, opnieuw tot leven gewekt wordt en ons van liefde en poëzie verhaalt.

NEDERLANDS BLAZERS ENSEMBLE

artistieke leiding	Bart Schneemann
zakelijke leiding	Niek Wijns
productie	Elena van Slogteren
	Anne Pagnier
hoofd marketing	Olga Mouret
pr & marketing	Floor Pletzers
muziekvoorbereiding	Geert Rubingh
educatie	Claartje Gieben
stagiair	Roeland van der Hoorn
licht	James Murray/Genes Peters
stagemanager	Luc Kossen
geluid	Donné Roos/Theo Janssen
ontwerp	Buro RuSt
inleiding	Saskia Törnqvist
vertaling teksten	Ike Cialona, Lieselotte Volckaert

De CD Una Odissea is na elk concert te verkrijgen bij de merchandise stand, waar je deze kan laten signeren door Marco Beasley en de blazers!

**FONDS
PODIUM
KUNSTEN**
PERFORMING
ARTS FUND **NL**

✕ Gemeente
✕ Amsterdam

Nederlands Blazers Ensemble
Korte Leidsedwardsstraat 12
1017 RC Amsterdam
0206237806
info@nbe.nl
www.nbe.nl

OOST WEST THUIS NIET BEST

12-11-2015
T/M 24-11-2015

AMSTERDAM - ENSCHEDE
WAGeningen - HELMOND
APELDOORN - ARNHEM
DEN HAAG - TILBURG
CUIJK - ROTTERDAM

BESTEL NU KAARTEN!
NBE.NL

‘Alleen *De Groene Amsterdammer* houdt het nog bij geestelijk voedsel van superieure kwaliteit’
(*Remco Campert in de Volkskrant*)

Lees *De Groene* 5 weken voor 5 euro.
groene.nl/5weken

